

HOOFDSTUK VIII

Het croquetveld van de Koningin

EEN groote rozenboom stond aan den ingang van den tuin. De rozen, die er aan zaten, waren wit, maar drie tuinlieden waren druk bezig met ze rood te verven. Alice vond dit zeer vreemd en ging daarom wat naderbij. Juist toen ze bij hen kwam, hoorde ze een hunner zeggen:

«Pas toch op, Vijf, je bemorst me heelemaal met verf».

«Dat kon ik niet helpen», zei Vijf op knorrigen toon. «Zeven stiet me tegen den arm». Waarop Zeven opkeek en zei:

«Goed zoo, Vijf! Je moet altijd de schuld maar op anderen werpen!»

«Hou jij je maar stil!» zei Vijf. «Gisteren hoorde ik de Koningin nog zeggen, dat jij verdiende onthoofd te worden!»

«Waarom?» zei hij, die het eerst gesproken had

«Dat gaat jou niet aan, Twee!» zei Zeven.

«Ja, dat gaat hem *wel* aan!» zei Vijf. «En ik

zal het hem zeggen — dat was, omdat hij de keukenmeid tulpenbollen inplaats van uien had gebracht».

Hierop wierp Zeven zijn verfkwast neer en had juist gezegd: «Neen maar, van alle onbillijke dingen —», toen zijn oog op Alice viel, die naar hen stond te kijken en hij plotseling bleef steken. De anderen keken toen ook op en allen maakten een diepe buiging.

«Och, zeg me toch eens», zei Alice, een beetje verlegen, «waarom verven jullie die rozen?»

Vijf en Zeven zeiden niets, maar keken Twee aan. Twee begon op zachten toon: «Wel, de zaak is, Freule, dat dit een roode-rozenboom had moeten zijn en dat we hier bij vergissing een witte hebben geplant. En als nu de Koningin het merkte, zouden we allen het hoofd verliezen, ziet u. En daarom, Freule, ziet u, doen we ons best, om —» Op dit oogenblik riep Vijf, die met een angstig gezicht den tuin rondgekeken had, uit: «De Koningin! De Koningin!» De drie tuinlieden wierpen zich onmiddellijk plat op hunne gezichten. Verscheiden voetstappen werden gehoord. Alice keerde zich om, verlangend de Koningin te zien.

Eerstkwamentien soldaten, die schoppend roegen.